

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 6 καὶ 13 Δεκεμβρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 49-50

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ΚΙΣΜΕΤ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ο "Αη Γεώργης κι' ο "Αη Δημήτρης, ταξίδευαν καθάλλα πάνω στ' αλογά τους. Ο δρόμος ήταν μακρύς κι' ήταν τούς πήρε η νύχτα αναγκάστηκαν να σταματήσουν στο πρώτο μικρό χωριουδάκι που βρήκαν στο δρόμο τους.

Ξεπέρασαν λοιπόν από τ' αλογά τους και τράβηξαν κατά το μικρό καφενεδάκι του χωριού. "Αρχισε κιόλας να χιονίζει και τα τζάμια του ήταν θολωμένα από τα χνώτα και τούς καπνούς.

Μόλις είδε τούς ξένους ο καφετζής έτρεξε να τούς περιποιηθεί. Παράγγειλαν από ένα ζεστό και καλό θάλασσο σ' ένα απόμερο τραπέζακι. Σε λίγο, μαζί με τ' αχνιστό τσάι, κάθισε κοντά τους κι' ο καφετζής, για να μάθει τα νέα. "Εκείνοι όμως ανήσυχτοι, που θα περνούσαν τη νύχτα τους, ζητούσαν πληροφορίες μιά που το χωριουδάκι δεν είχε ούτε ένα χάνι για τούς ξένους. Ο καφετζής όμως, καθώς χριστιανός, τούς ήσυχασε, λέγοντας πως θα τούς φιλοξενούσε ο ίδιος.

"Εστειλε λοιπόν άμέσως τόν παραιοί του στο σπίτι να πει να έτοιμάσουν για τούς ξένους του. Ο καφετζής τούς έβαλε να κοιμηθούν στο διπλό κρεβάτι, προικισμένο πούχε πάρει απ' τη γυναίκα του, αν κι' ήταν κι' αυτή λεχώνα. Της είχε στείλει ο καλός θεός, πριν λίγες μέρες, ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Από ύφαραν καλά κι' ήπιαν κι' απ' το παλιό κρασί πούχε φυλαγμένο για τις μεγάλες τις γιορτές, πέσανε όλοι τούς ευχαριστημένοι να κοιμηθούν.

Ο "Αη Γεώργης κι' ο "Αη Δημήτρης, κουρασμένοι όπως ήταν, μόλις πλαγιάσανε στα μοσκομυρισμένα χωριότικα σεντόνια, τούς πήρε άμέσως ο ύπνος κι' άρχισαν σε λίγο να νανουρίζουν το μικρό με το ροχαλητό τους.

Τα μεσάνυχτα ακριβώς, πήρε ξαφνικά ένας άερας, τόσο δυνατός, που άνοιξε με κρότο το παράθυρο. Οι ξένοι μας που λαγοκοιμούντουσαν, ξύπνησαν, άνοιξαν τα μάτια τους και τι να ιδούν. Μπροστά στην κούνια του μωρού και σκυμμένες πάνω σ' αυτό, τρεις γυναίκες, οι τρεις μοίρες, με μακριά ως κάτω φουστάνια και ξέπλεκα, ριγμένα μαλλιά, μοιραίνανε το νεογέννητο.

— Θα γίνεις ωραίος και δυνα-

τός άνδρας, άρχισε να λέει η πρώτη με άγγελική φωνή.

— Θα γίνεις καλός και πλούσιος είπε η δεύτερη με συγκίνηση.

— Θα παντρευτείς καλή κι' όμορφη γυναίκα, μα την ημέρα του γάμου σου, την ώρα που θα περνάς το γεφύρι του χωριού, θα πέσεις στο ποτάμι και θα πνιγείς, είπε η τρίτη κι' άμέσως φύσηξε πάλι ένας άερας δυνατός και χάθηκαν κι' οι τρεις μαζύ.

— Αυτό να το θυμάσαι, Δημήτρη, είπε φειδωλικά στο σύντροφό του ο "Αη Γεώργης.

Γυρίσανε ύστερα πλευρό και ξανακοιμήθηκαν.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί κινήσαν πάλι για τα ταξίδια τους.

Πέρασαν χρόνια... Το παιδί μεγάλωσε σ' αυτό το ανάμεταξο κι' έγινε ένα ωραίο, δυνατό και πλούσιο παληκάρι, όπως είχαν ελπεί εκείνο το βράδυ οι μοίρες, ως που ήρθε κι' η μέρα να παντρευτεί.

Ο "Αη Γεώργης με τόν "Αη Δημήτρη έτυχε πάλι κείνη την ημέρα — έτσι βλέπετε, συμβαίνει πάντα στα παραμύθια — να βρίσκουνται σ' ένα κοντινό χωριό. Θυμήθηκαν το περιστατικό, μόλις άκουσαν για το γάμο και τράβηξαν για το χωριό του γαμπρού. Σε λίγο μαζί με' όλο τόν κόσμο που ακολουθούσε την πομπή, ήταν κι' οι δυο ξένοι μας, καθάλλα στ' αλογά τους, κόκκινο το ένα τ' "Αη Δημήτρη κι' άσπρο το άλλο τ' "Αη Γεώργη.

Ξαφνικά έγινε κάτι που δεν το περίμενε κανείς, έκτος από τούς δυο ξένους μας. Την ώρα που το ζευγάρι περνούσε το γεφύρι, γλυστρά ο γαμπρός και πέφτει στο ποτάμι. Τό τι έγινε δεν περιγράφεται. Τού κάκου προσπαθούν να τόν βγάλουν από τα μανιασμένα νερά του ποταμού. Η νύφη έβαλε τα κλάματα κι' ο κόσμος τάχε χαμένα.

Χωρίς να χάνει καιρό τότε ο "Αη Δημήτρης δίνει έναν πήδη και βρίσκεται μέσα στο νερό. "Όμως τού κάκου. Ο γαμπρός λές κι' είχε κολλήσει στην κοίτη του ποταμού και δεν θέλει να ξεκολλήσει. Μόλις είδε τα σκούρα ο "Αη Δημήτρης σπηρουιάζει το αλογό του και μιά και δυο βρίσκεται σάν άστραπή στον ούρανό.

— Αφέντη μου Θεέ! λέει στόν Πανάγαθο, κάμε το θάμα σου και σώσε το παληκάρι.

"Εβαλε τα γυαλιά του ο καλός θεός κι' άνοιξε το μεγάλο του δευτέρι.

— Αδύνατο "Αη Γεώργη μου.

Τό ριζικό του γράφει να πεθάνει σήμερα. Τι μπορώ να τού κάμω; Είπε και χαμογέλασε καλοκάγαθα και γέμισε ο κόσμος από λουλούδια.

"Όμως ο "Αη Γεώργης στεναχωρήθηκε, κι' άρχισε να παρακαλεί τόν καλό θεό, ως δτου τόν έκατάφερε να χαρίσει στο παληκάρι τη ζωή υπό τόν όρο όμως να μοιραστούν με τη γυναίκα του τα υπόλοιπα χρόνια της, αν έννοείται το δεχότανε κι' η ίδια.

Μα ποιός στόν κόσμο τούτο δεν δίνει και τη ζωή του όλόκληρη για την αγάπη;

Χαρούμενος γι' αυτό κι' ο "Αη Γεώργης άμολούθηκε πάλι σάν την άστραπή από τόν ούρανό, έφτασε λαχανιασμένος στο χωριό, έβγαλε σβέλτα με τη βοήθεια τ' "Αη Δημήτρη, το παληκάρι από τόν νερό, το παρέδωσε στην άγκαλιά της καλής του γυναίκας και ζήσανε αυτοί καλά και μετς ακόμα καλλίτερα.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ε. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ
(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)18.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Γεωργός τσακώνει πελαργό με γερανούς άντάμα.
— Δεν είμαι γώ κακό πουλί κι' άρχίζει εύθως το κλάμμα.

— Φτώχεια τα λόγια τα πολλά κι' όσο για μένα ως τόσο μαζί με' αυτούς που σ' έπιασα και... θα σε θανατώσω!...

00

19.
ΒΑΤΡΑΧΟΙ

— Φύγε απ' το δρόμο γείτονα χίλιους κινδύνους κλείνει, (δυο βάτραχοι κουβέντιαζαν) κι' έλα μέσο στη λίμνη.

— Εύχαριστώ. Θα μείνω εδώ στο λάκκο πούχω μάθει.
"Εν' απ' τ' άμάξια κάποτε τόν έκοψε κι' έχάθη.

00

20.
ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

— Φαίνεσαι κι' απ' το χρώμα σου τόν πράσινο στή ράχη.
"Απάντησ' η Κερά "Αλεπού μιά μέρα στο Βατράχι,

δταν αυτό καυχιότανε πως σάν γιατρός δρίξει κι' απ' έξω κι' άνακατωτά τα γιατρικά γνωρίζει.

ΔΙΟΝ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΓΥΡΙΖΕΙ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ*

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Τί φασαρία μες στο σπίτι!... "Όλα άνω - κάτω. Ξεσκονίσματα, σφουγγαρίσματα, οικονομήθηκε και λίγη ζάχαρη, κι' ύστερα από τούς μήνες φτιάστηκε και τόν πρώτο γλυκό.

Η Δόλα, η κορούλα τού σπιτιού — πέντε χρονών κοριτσάκι — είναι κι' αυτή άνάστατη. "Απ' τόν πρώτ στριφογυρίζει σ' όλο τόν σπίτι και δεν αφήνει κανένα ήσυχο. Στο τέλος κρύβεται στην κάμαρά της, και κάνει άνω κάτω τόν συρτάρι της — κάτι ψάχνει να βρεί...

"Έχει τρομερά πολλά σχολο ύφος, φουρλατίζει κάθε τόσο, και με εξαιρετική σοβαρότητα πληροφορεί την "Αρσινόη την κούκλα της (που τόν πέτυχε τ' όνομα;)

— Σήμερα έρχεται ο Μπαμπάς.

"Υστερα τρέχει να βρεί τη μητέρα της. Την πετυχαίνει στο γραφείο τού Μπαμπά, μπροστά σε μιά εικόνα, με τα μάγουλα πλημμυρισμένα από δάκρυα. — Μαμά (την άγκαλιάζει και την σφίγγει να την σπάσει). Μαμά, γιατί κλαίς; — Από χαρά παιδάκι μου!...

Κι' η μαμά σκουπίζει γοργά τα δάκρυά της, χαμογελάει στο κοριτσάκι της χαμογελάει στη φωτογραφία κι' ύστερα ξεσπάει πάλι σε λυγμούς.

Η Δόλα άνοίγει τοσοδά τα μάτια της, κι' άρχίζει κι' αυτή τα κλάμματα.

— Μα σήμερα Μαμά...

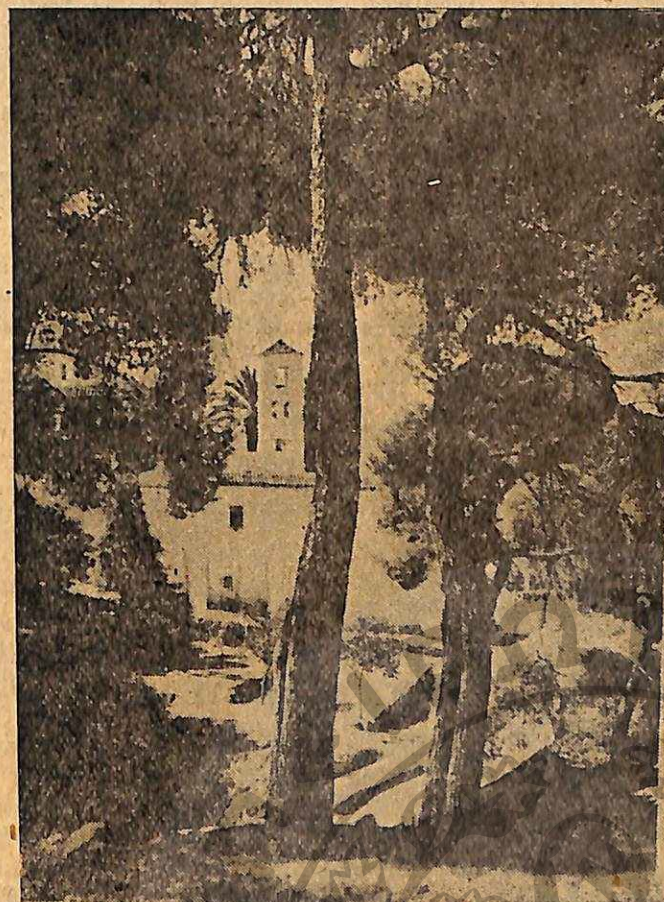
Σήμερα;... Σήμερα πούχεται ο Μπαμπάς. Γιατί;

Σ' ένα μακρινό χειρουργείο, χαμένο στα βουνά δεν έχει μείνει πιά, παρά μιά άδερφή, μιά χλωμή άδύνατη κοπέλλα, η άδερφή Δανάη κι' ένας τραυματίας. Ο "Υπολοχαγός "Αλέξανδρος Μακρίδης. Μιά δόλια πούσκασε δίπλα του σε μιά στιγμή έφδου τ' άρπαξε και τα δυο του πόδια έκει στο καλάμι... "Έχουν περάσει από τότε δυο μήνες. Οι

* Το διήγημα αυτό είχε στοιχειοθετηθεί τούς πρώτους μήνες της κατοχής στή "Διάπλαση", αλλά η λογοκρισία τών καταιγιστών τάχε αφαιρέσει.

πληγές έπουλώθηκαν. Τα τραύματα δεν πονάνε πιά. Μα ο "Υπολοχαγός "Αλέξανδρος Μακρίδης, μένει ακόμα καρφωμένος στο στενό κρεβάτι έκστρατείας, σ' αυτό τόν μακρινό, χαμένο, χειρουργείο.

"Υστερα από τη μπόρα που τα σάρωσε όλα, έφυγαν όλοι άρρωστοι τραυματίες, γιατροί, νοσοκόμες, φορτώθηκαν όπως-όπως, άλλοι σ' αυτό

*Ελληνικά τοπία.—Τό Μοναστήρι τού Πόρου.

κίνητα, άλλοι σε ζώα, άλλοι, οι περισσότεροι με τα πόδια και πήρανε σιγά - σιγά τόν δρόμο τού γυρισμού. Κι' έμεινε μοναχά ο "Υπολοχαγός (που δεν μπορούσε να περπατήσει) κι' η άδερφή Δανάη που χαροκάμει έταξε τη ζωή της στόν έρσο σκοπό...

— Καί τώρα; άδερφή Δανάη;

— Καί τώρα; Ο άγωνιστούμε για τόν γυρισμό και μετς...

— Ο άγωνιστώ έγώ;... Με τί; Μ' αυτά;... Κι' έδειξε τα κομμένα του πόδια.

— "Όχι. Μ' αυτά. Κι' έδειξε η άδελφή τα νευρώδεια χέρια της με τις χλωμογάλαζες πεταμένες φλεβί-

τσες. "Υπολοχαγέ Μακρίδη, ήσυχάστε!... "Έχω τόν σχέδιό μου.

Και μιά μέρα έφτασε τόν γράμμα. "Έφτασε τόν γράμμα στο θλιβερό τόν πονεμένο σπίτι. Στο σπίτι που τα παράθυρα έπαψαν ν' άνοίγουν, που ο μικρός κήπος πούμεινε άπότιστος κι' άσκάλιστος τούς μήνες μαράθηκε και τα φυτά του γύραν πρós τη γη, τις πονεμένες κίτρινες κορφές τους, που τα πουλιά του, ξαφνιασμένα από την τóσην έρημιά, πέταξαν σ' άλλους κήπους μακρινούς, πιό άνθισμένους και πιό χαρωπούς.

"Όλα θλιμμένα;... "Όχι κάτι ακόμα μένει ζωντανό. Σε μιάν άκρη μιά πικροδάφνη έχει ακόμα φουντωτά τα πορφυρά ή ροδαλά πικρομύριστα λουλούδια της. Και τα φύλλα της σά να πλέκουν ένα στεφάνι στή γωνιά της μικρής βεράντας. Μην τάχα είναι σύμβολο;...

— Μαμά... Μαμά ένα γράμμα. Τόφερε ένας στρατιώτης.

Διάβασε τόν γράμμα η Μαμά. Και γέλασε... Και ύστερα έκλαψε. "Έκλαψε πολύ... Μα πάλι ήσυχασε κι' έκανε τόν σταυρό της πολλές - πολλές φορές νάρθει Θε μου, να γυρίσει με τόν καλό κι' όπως κι' αν είναι.

Και πάλι θρήνησε πικρά για τόν παληκάρι.

— Δόλα, Δόλα, γυρίζει ο Μπαμπάς!...

Κι' έφτασε η ποθητή μέρα, που τóσον καιρό περίμεναν, που τόν σπίτι έλαμψε, φωτίστηκε. "Ένα χιόνάτο τραπέζομάντιλο και στή μέση ένα μεγάλο μπουκέτο από τ' άνθια της πικροδάφνης, τα μόνα που ταιριάζανε για την γλυκόπικρη αυτή μέρα τού γυρισμού.

— Μαμά, πάρε με και μένα στο σταθμό, να δώ πιό γρήγορα τόν Μπαμπά μου... "Έχω τóσο καιρό να τόν φιλήσω... και θα τόν σφίξω πολύ-πολύ...

— "Όχι (μα πάντα όχι θα λένε αυτές οι μαμάδες;) όχι κοριτσάκι μου να σε χαρώ, εσύ θα περιμένεις έδώ σάν ένα καλό παιδάκι που είσαι...

Κι' η Μαμά έσκυψε στήν κυρά-Πανώρα την γριά νταντά της Δό-

λας και κάτι της είπε. . . Αυτή κούνησε το κεφάλι και σκούπισε ένα δάκρυ. Μά τότε πιά η Δόλα δεν βόσταξε έβαλε τις φωνές για καλά. . .

— Μά σήμερα βοήκατε να κλαίτε ; σήμερα ; . . Σήμερα πούρχεται ο Μπαμπάς. Και φουρκισμένη κλείστηκε στην κάμαρά της.

— Κατάλαβε κυρά-Πανώρια . . . Κράτησέ την· στην κάμαρά σου . . . Μην πεταχτείς ούτε σὺ σὺν θάρρου· με . . . Δεν κάνει νὰ τὸν δει ἔτσι ξαφνικά. Ὑστερα καθισμένο στήν . . . πολυθρόνα . . . Θέ μου . . .

— Ἐρχεται ὁ Μπαμπάς, ἔρχεται ὁ Μπαμπάς, τραγουδᾶγε ἀπὸ μέσα με δυνατὲς φωνὲς ἡ Δόλα.

Στὸν ἐρημικὸ δρομάκο ἀκούγεται αὐτοκίνητο. — Ὁ Μπαμπάς ! . .

Ἡ Δόλα βρίσκεται στήν κάμαρα μοναχὴ γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲ χάνει καὶρὸ κατακυλάει τίς σκέψεις, φτάνει στὴν κήπο καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν πικροδάφνη, ἔτσι νὰ μὴν τὴν δοῦνε . . . δὲ θὰ φανεῖ καθόλου. Κι' ἔταν ὁ Μπαμπάς περᾶσει μπρὸς της, με τὴ στολή του, τὸ σπαθί τις μπότες, τὸ σπιρούνι . . . ναι ἔτσι ὁμοίος ὅπως ἦταν σὺν ἔφυγε . . . μπρούφ ! . . θὰ πέσει πάνω του ἡ Δόλα νὰ τὸν τρομάξει. Κι' ὡς πού νὰ τρομάξει καλὰ - καλὰ θὰ τὸν ἀρχίσει στὰ φιλά . . .

Μά σούτ. Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι. . . Πῶς χτυπάει ἡ καρδούλα τῆς Δόλας. . . Καὶ τὰ ζωηρὰ μαῦρα ματάκια πῶς γυαλίζουνε.

— Γιὰ νὰ δοῦμε θὰ κατεβεῖ πρῶτος ὁ Μπαμπάς ; . .

— Ὁχι, νὰ ἡ Μαμά . . . Δεν κλαίει πιά . . . Εἶναι μάλιστα σὰ γελαστή . . .

— Τώρα ; . . Μπᾶ, μιὰ νοσοκόμα ; . . Γιατί ; . . ἔτσι θὰ πρέπει φαίνεται. "Α, νὰ κι' ὁ Μπαμπάς . . . Μά τί ἀλλοιώτικος . . . Τρόμαξε νὰ τὸν γνωρίσει ἡ Δόλα . . . ἔχει κι' ἕνα μεγάλο — μεγάλο μουστάκι πού δὲν τοῦ πᾶει καθόλου . . . μὰ γιατί βγάζει μόνο τὸ κεφάλι του καὶ δὲν κατεβαίν . . .

— Ὡωωωω . . . Τί τοῦ κάνει ἡ κακιά ἡ νοσοκόμα τοῦ Μπαμπά ;

Γιατί τὸν ἀρπάζει στὰ χέρια της σὰ νάναι μωρό . . . Κι' ὁ Μπαμπάς οὔτε χτυπιέται οὔτε φωνάζει γι' αὐτὸ τὸν ἀσχημο τρόπο, ἀφήνεται στὰ χέρια της σὰ νάναι μωρό . . .

Καὶ νὰ τώρα τὸν πηγαίνει στὸ σπίτι ἀγκαλιά . . . Ἡ Δόλα παγώνει στὴ θέση της . . . Δεν κουνιέται δὲν φωνάζει . . . Βλέπει μόνο . . . βλέπει . . . Βλέπει τὰ δυὸ κομμένα πόδια πού κρέμονται σὺν δυὸ λεπτά

καλαμάκια κάτω ἀπὸ τ' ἀνασηκωμένα παντελόνια . . .

— Τώρα ναι μπορούμε νὰ τὴν φωνάξουμε. Δόλα ! . . Ἐλα ! . . Ἡρθε ὁ Μπαμπάς . . .

Ἡ Δόλα μπαίνει σὺν διστακτικὰ μέσα στήν κάμαρα. Στέκεται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας . . . Ὁ Μπαμπάς εἶναι τώρα καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα. Δὲ φαίνεται πιά τόσο κουρασμένος . . . Καὶ τὰ πόδια του εἶναι καλὰ σκεπασμένα με μιὰ μακρὰ μάλλινη κουβέρτα.

— Δόλα μου . . . Παιδιάκι μου . . . Τὸν ξέχασες τὸν Μπαμπά ; . .

Καὶ τότες ἡ Δόλα τὰ ξεχνᾷ ὅλα . . . πέφτει στήν ἀγκαλιά τοῦ Μπαμπά καὶ τὸν φιλεῖ τόσο πολὺ πού ὁ Μπαμπάς πᾶει νὰ σκάσει.

Κι' ὕστερα κάθεται δίπλα του καὶ τοῦ βαστάει καὶ τὰ δυὸ του χέρια . . .

— Μπαμπά μου . . . Κι' ὕστερα χωρὶς καθόλου νὰ κοιτάξει πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδιῶν πέφτει ἀπάνω του κι' ἀρχίζει νὰ κλαίει με λυγμούς . . .

— Τώρα ξέρω . . . Τώρα ξέρω . . . γιατί ἔκλαιγε ἡ Μαμά . . .

Οἱ πικροδάφνες στὸ βάζο, καθὼς τὰ παράθουρα εἶναι κλειστά μυρίζουν τόσο δυνατὰ.

Ἰούνιος 1941

ΛΙΛΑ-ΚΑΡΑΚΑΣΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΕΚΛΟΓΗ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

— Ὅταν πέθανε ὁ Βασιλιάς τὸ Λιοντάρι, ὅλα τὰ ζῶα τρέξαν στὸ ἀντρο του, γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν τὴ Λιονταρίνα τὴ χήρα του καὶ νὰ σκεφθοῦν γιὰ τὴ διαδοχὴ τοῦ θρόνου.

Ἀφοῦ λοιπὸν τῆς ἐκφράσανε τὰ συλλυπητήριά τους, ἄρχισε ἡ ἐκλογή γιὰ τὸν καινούργιο Βασιλιά. Τὸ στέμμα τοῦ μακαρίτη βρισκότανε στὴ μέση τῆς συγκεντρώσεως κι' ὁ διάδοχός του, τὸ Λιονταρόπουλο ἦταν πολὺ μικρὸ καὶ πολὺ ἀδύνατο γιὰ ν' ἀναλάβει τὴ βασιλεία ἀνέμεσα σὲ τόσο ἰτίθασσα καὶ τόσο περήφανα ζῶα.

— Περιμένετε νὰ μεγαλώσω λιγάκι. Ὁ θὰ εἶμαι τότε ἰσὺς θέσσι, νὰ βασιλέψω καὶ νὰ γίνω, με τὴ σειρά μου, φοδερὸς καὶ τρομερός, σὺν τὸν πατέρα μου. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ μελετᾶω τὴν ἱστορίαν πού ἔγραφε με τίς ὑπέροχες σκέψεις του ἐκεῖνος, κι' ἡ δόξα μου θὰ καλύψει καὶ τὴ δική του.

— Ἡ γνώμη μου εἶναι, λέει τότε

ἡ Λεοπάρδαλις, πῶς πρέπει ἐγὼ νὰ γίνω βασιλιάς, μιὰ πού μοιάζω με τὸ Λιοντάρι περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους.

— Κι' ἐγὼ, λέει ἡ Ἀρκούδα, νομίζω πῶς μοῦ ἐγινε ἡ μεγαλειότητα ἀδικία, ὅταν ἐπροτιμήθηκε τὸ Λιοντάρι. Εἶμαι δυνατὴ, θαρραλέα καὶ σαρκοβόρα ὅπως ἐκεῖνο καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἔχω κι' ἕνα εἰδικὸ πλεονέκτημα νὰ σκαρφαλώνω στὰ δέντρα !

— Σὰς ἀφίγω νὰ κρίνετε κύριοι — εἶπε με τὴ χαρακτηριστικὴ του ἀξιοπρέπεια ὁ Ἐλέφανς — ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ ἀμφισβητήσει τὴ δόξα τοῦ πιδε μεγάλου, τοῦ πιδε δυνατοῦ, μὰ καὶ τοῦ πιδε γενναίου ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα.

— Εἶμαι τὸ εὐγενέστερο καὶ τ' ὠραιότερο, εἶπε τὸ Ἄλογο.

— Καὶ τὸ πιδε φίνο, μιᾶ ἡ Ἀλεπού.

— Κι' ἐγὼ τὸ πιδε ἐλαφρὸ στὸ τρέξιμο, λέει τὸ Λάφι.

— Ποῦ θὰ βρῆτε, λέει ὁ Πίθηκος — ἕνα Βασιλιά πιδε εὐχάριστο καὶ πιδε ἐξυπνο ἀπὸ μένα ; Κάθε ἡμέρα θὰ διασκεδάζω τοὺς ὑπηκόους μου με τίς ἀστείοντες μου. Καὶ μοιάζω τόσο πολὺ με τὸν ἄνθρωπο πού εἶναι ὁ ἀληθινὸς βασιλιάς τῆς Δημοκρατίας !

Κατόπιν ἄρχισε νὰ δημηγορεῖ ὁ Παπαγάλος :

— «Μιὰ πού πενεύεσαι πῶς μοιάζεις με τὸν ἄνθρωπο, — γυρίζει καὶ λέει στὸν Πίθηκο — μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ παινευθῶ πῶς τοῦ μοιάζω ἐπίσης. Κι' ἂν σὺ τοῦ μοιάζεις μόνο με τὸ ἀσχημὸ σου πρόσωπο καὶ τοὺς γελοίους τοὺς μορφασμούς σου, μὴν ξεχνᾶς πῶς ἐγὼ τοῦ μοιάζω στὴ μιᾶ . . .

— Σκάσε δὰ πιά καταραμένε, φώναξε λιγάκι ἐρεθισμένος ὁ Πίθηκος. Καὶ τί μ' αὐτὸ πῶς μιᾶς ; Κάτι τρέχει στὰ γύφτικα. Μήπως μιᾶς σὺν τὸν ἄνθρωπο ; Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια παπαγαλίζεις, χωρὶς καὶ σὺ ὁ ἴδιος νὰ νοιώθεις αὐτὸ πού λές . . .

Ἡ συγκέντρωση, ἄρχισε τότε νὰ κοροϊδεύει τοὺς δυὸ αὐτοὺς κακοὺς μιμητὲς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ στέμμα δόθηκε στὸν Ἐλέφαντα, γιατί ἔχει τὴ δύναμη καὶ τὴ φρονιμάδα, χωρὶς τὴ σκληρότητα πού χαρακτηρίζει τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὴ βλακώδη κουφότητα τῶν ἄλλων πού θέλουν πάντοτε νὰ μοιάσουν με κάτι πού διαρκῶς τὸ μιμοῦνται χωρὶς νὰ καταρθώνουν τίποτα.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ Fenelon)

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΖΩΗΣ

Σκεφτήκατε ποτέ, παιδιά μου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅπως ρίχτηκε ἀπὸ πλὸς πᾶν στήν ἐπιφάνεια τῆς ὑδρόγειας σφαίρας, δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἐπιζήσει ἂν τοῦ ἔλειπε τὸ λογικὸ ; Τὰ δεινὰ τὸν τριγυρίζανε ἀπὸ παντοῦ : σεισμοί, καταστροφές, τρομακτικοὶ κατακλυσμοί, καὶ ἄγρια θηριὰ πού καὶ μονάχα τὰ ὀνόματά τους, ἀκόμα καὶ σήμερα, μᾶς φέρνουν τὸ ρίγος : Λεπτοθήριο, Μεγαθήριο, Λοφιδόων, Ἀνοπλοθήριο, Μαστόδης, Φειδοδάκτυλος, Πρωτοπίθηκος καὶ τόσα ἄλλα πού πλημμυρίζανε τὸν πλανήτη μας, πρὶν τέσσερα ἑκατομμύρια χρόνια . . .

Ὁ ἄνθρωπος, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παλεύει στή θοῶ με στήθος με ὅλα τοῦτα τὰ μεγάθηρια, κι' ὅπως ξέρετε ὅλοι σας, δὲν εἶχε οὔτε ντουφέκια νὰ ὑπερασπιστεῖ τὸν ἑαυτὸ του, οὔτε μπόμπες ὅπως ἔχει σήμερα. Τὸ πρῶτο τοῦ ὄπλο ἦταν τὸ ρόπαλο, ἕνα χοντρὸ ξύλο, πού τόξε κόβει ἀπ' τὰ αἰωνόδια δέντρα, ὅταν κατάλαβε πῶς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κάτι τέτοιο. Γιατί, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κατεβαίνει σὶδὸν ἀνοιχτὸ κάμπο ἢ σὶς ἀκρογιαλίες, ὅπου γινότανε ἀληθινὰ θανάσιμος πόλεμος με τίς πελώριες χελώνες, ὅς πού νὰ τίς κομματιάσει καὶ νὰ τίς φάει. Πολὺ σπάνια γλύτωνε ὅμως, ὅταν ἐπιχειροῦσε νὰ γυρίσει πίσω στὴ σπηλιά του. Τὰ ἄγρια θηριὰ, πού σὰς εἶπα παραπάνω, παραφυλάγανε τὸν ἄνθρωπο σὲ κάθε γωνιά κι' ἦταν τόσα πολλά, ὅσα εἶναι σήμερα οἱ γάτες καὶ τὰ σκυλιά. Μ' ἕνα μονάχα χτύπημα τῆς οὐρᾶς τους, πού ἔφτανε τὸ λιγώτερο τριάντα μέτρα μακρὸς, μπορούσε νὰ τσακίσει τὸν ἄνθρωπο, με τὴν ἴδια εὐκολίαν πού ἐμεῖς πατάμε μιὰ κατσαρίδα.

Μ' ὅλα αὐτά, με τὸ πνεῦμα πού τὸν προίκισε ἡ Θεία Πρόνοια, κατάφερε ν' ἀναπληρώσει τίς ἐλλείψεις πού εἶχε καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ βρῖσκει τὸ δρόμο του μέσα στὰ σκοτάδια πού σκέπαζαν ἀκόμα τὸ λογικὸ του. Ἔτσι, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἀνακαλύψανε στὰ δάση ὠρισμένες θρεπτικὲς ρίζες καὶ καλύψανε τίς πιδε ἐπιμονες ἀνάγκες τους. Ἀλλά γιὰ νὰ φτάσουνε ὡς ἐκεῖ, χρειάσθηκε νὰ περάσουνε πολλὰς χιλιάδες χρόνια.

Ἀργότερα πάλι, οἱ πρῶτοι βοσκοὶ παρατηρήσανε πῶς τ' ἀστέρια ἀκολουθοῦνε μιὰ κανονικὴ πορεία, δηλαδὴ δὲν ἀλλάζανε ποτὲ τὸ δρόμο

τους καὶ τὰ μεταχειριστήκανε γιὰ δὴγὸ τοὺς μέσα σὶς ἐρήμιες. Αὐτὴ, λοιπὸν, ἦταν ἡ ἀρχὴ τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, πού θαυματουργήσαν με τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς μπορούσε νὰ καταπολεμήσει τὴ φύση με τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της, τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα δὲν ἠσύχασε οὔτε στιγμή. Ἀρχισε νὰ τὴν παραμονεύει ἀκούρυστα. Ἔτσι σημεῖωσε πάνω της καινούργιες κατακτήσεις, πού ὅλες ἔφερναν κάποια καλύτερη στή ζωὴ τους. Καὶ στὸ μεταξὺ οἱ αἰῶνες περνοῦσαν. Πολλὰ τότε μελετηρὰ καὶ ἀνήσυχια πνεύματα ξεπετάχθηκαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀμάθεια πού βασίλευε καὶ τὸ σκοτάδι. Οἱ ἄνθρωποι ἔφτιαξαν τὰ πρῶτα τους ἀληθινὰ ὄπλα, βρῆκανε ἀκόμα καὶ τὸν τρόπο νὰ ταξιδεύουνε κι' αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη τους μεγάλη κατάκτηση. Ἡ θάλασσα ἔγινε τὸ μεγάλο ὄνειρο τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἀγνωστὸ τοὺς τραβοῦσε σὰ μαγνήτης καὶ πολλοί, πού ἕνα πρωτὶ ξεκίνησαν φεύγοντας ἀπ' τ' ἀκρογιάλι τους δὲν ἐναγύρυσαν πίσω. Ἦταν τότε πού ἀρχιζε ὁ πρῶτος ἀποικισμὸς λαῶν καὶ φυλῶν. Μέσα σὲ λιγώτερο ἀπὸ σαράντα αἰῶνες, οἱ ἄνθρωποι ὁδηγήθηκαν ἀπὸ τὰ πρῶτα δοκίμια τῶν ὑπαίθριων ἐκείνων παρατηρητῶν, στοὺς βαθεῖς ὑπολογισμοὺς τοῦ Νεύτωνα καὶ τοῦ Λαπλάς, σὶς σφὲς κατατάξεις τοῦ Λινέ καὶ τοῦ Συσιέ. Ἡ πολυτίμη αὐτὴ κληρονομιά πού πάντα ἀξιάζεται, μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴ Χαλδαία στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴν Ἑλλάδα. Κρυμμένη γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ἀπὸ δεινὰ καὶ σκοτάδια, διαδομένη ἄνισα στοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, τὴν ἀκολούθησε παντοῦ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμη.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν τρομαγμένοι μπροστὰ σὲ κάθε παινούργιο πού παρουσιαζόταν, ἀλλὰ σύγχρονα ἔμειναν καὶ ἀδιέφοροι ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά. Γιατί, βέβαια, δὲν ἦταν φυσικὸ οἱ Φοίνικες ναῦτες, πού εἶδαν τὴν ἄμμο στὰ παράλια τῆς Βαλτικῆς νὰ μεταμορφώνεται με τὴ φωτιά σὲ διάφανο γυαλί, νὰ προαιστανθοῦν ἀμέσως ὅτι ἡ καινούργια ἐκείνη ὄλη θὰ μπορούσε νὰ παρατείνει στοὺς γέροντες τὴν ἀπόλαυση τῆς δρασῆς, ὅτι θὰ βοηθοῦσε τὸν ἀστρονόμο νὰ μπεῖ στὰ βᾶθη τοῦ στερεώματος καὶ νὰ μετρήσει τ' ἀστέρια τοῦ Γαλαξία, ὅτι θὰ ἔδειχνε στὸν φυσικὸ ἕναν ἀόρατο κόσμον τόσο πολυάριθμον καὶ τόσο πλούσιον

σὲ θαύματα, ὅσο εἶναι καὶ κεῖνος πού φαινότανε προσετὸς μονάχα σὶς αἰσθήσεις καὶ τὴ μελέτη του. Τέλος, ὅτι καὶ ἡ πιδ ἀπλή χρῆση τοῦ θὰ προμήθευε μιὰ μέρα στοὺς κατοίκους τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλτικῆς νὰ χτίσουνε πιδ λαμπρὰ παλάτια ἀπὸ τῆς Τύρου καὶ τῆς Μέμφιδας καὶ νὰ καλλιεργήσουνε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τοὺς πολικοὺς πάγους, τοὺς νοστιμώτερους καρποὺς τῆς θερμῆς ζώνης.

Ὅπως βλέπετε, πέρασαν τέσσερα ἑκατομμύρια χρόνια ἀδιάκοπης προσπάθειας γιὰ νὰ φτάσει ὁ ἄνθρωπος με τὴν ἐπιμονὴν του στὸ σημερινὸ πολιτισμὸ.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

GLEMENS MARIA BRENTANO

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Τὸ κῆμα, ἀχ πῶς ἡγεῖ καὶ πῶς φουᾶ τὸ ἀγέρι. Ὡ εὐτυχισμένα μέρη πού ἔχουμε γεννηθεῖ.

Κυανὸ τὰ οὐράνια ντύνει καὶ πρᾶσινο τὴ γῆ. Πίστη, ἀγάπη μεστή, γενναία ἡ καρδιά μου ἐγίνη.

Τὸ κλῆμα ὡς ἔχει στέψει τὸν τρυφερὸ βλαστὸ, τ' ἀγάπησε ὁμοῖα ἐδῶ ὅλα ἡ δική μου σκέψη.

Ἀφοῦ οὔτε πνέει πνοή, φύλλο οὔδὲ σείεται τόσο, μπορῶ ἀπ' αὐτὸ νὰ νοιώσω πόσο ἔχω ἀγαπηθεῖ.

Ὡ πόσο οὐράνια μακρὴ, κοντὰ μου εἴσαστε. Ἐγὼ ἐπιανα τ' ἄστρα ἀπὸ τῆς κούνιας μου μιὰν ἄκρη.

Ὡρμησε, ὦ λαμπρὲ Ρῆνε σὲ μέρη πεδινά. Σὲ με ἔρχεσαι ξανά πάντα κοντὰ μου μέινε.

Πατέρα, στήν ἀγκάλη σου, φτάνω ἀτολμὸς ἐδῶ, ἀκού πού τραγουδῶ. Ὁ γιός σου εἶναι ἐδῶ πάλι.

Γλυστῶς στὸ φῶς τοῦ δρόμου τ' ἄσφωτον φεγγαριοῦ . . . Στὸ ἀνοιγμα τοῦ χεραιοῦ σοῦ δίνω τὸ ἐπαθλό μου.

Μετάφ. ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

ΔΥΟ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

«Ο Πετράκης, ήταν άρρωστος πολύ. Ένα μήνα και περισσότερο πάλευε πάνω στο κρεβάτι του με τον πεισματάρη πυρετό που δεν έλεγε να τον αφήσει ν' ανασάνει για λίγο.

«Ο γιατρός είχε απελπίσει τους δικούς του πως τίποτα πιά δε μπορούσε να τον σώσει.

Σε κείνο το μεγάλο σπίτι που έμενε ο Πετράκης με την οικογένειά του, άξαφνα γινήκανε δλα σιωπηλά. «Ακόμα κι' οι υπηρέτριες που μαλώνανε συχνά μεταξύ τους, είχανε μονιάσει κι' ο κηπουρός που τραγουδούσε απ' το πρωί ίσαμε το βράδυ κάτω στον κήπο, είχε σιωπάσει κι' αυτός και κοίταζε περίλυπα το μεγάλο πα-
ράθυρο που έμενε το άρρωστο παιδί. «Ο Πετράκης είχε την ηλικία του Κωστάκη, του αγοριού του. Δεν ήτανε παραπάνω από δώδεκα χρονών. Μπορεί να πει κανείς, πως τα δυο παιδιά μαζί μεγαλώσανε γιατί ο κηπουρός από χρόνια πολλά έμενε στο μικρό σπίτι που είχε χτιστεί ξεπίτηδες γι' αυτόν στην άλλη άκρη του κήπου. Τού το είχε παραχωρήσει από τότε που ζούσε η γυναίκα του. Κι' όταν πέθανε εκείνη, έμεινε μονάχος με το παιδί του σαν την καλύτερη συντροφιά γιατί δεν είχε άλλο. Παρόμοια δηλαδή με τον Πετράκη, που ήτανε κι' αυτό μοναχοπαίδι κι' όρφανό από πατέρα. Άσχετα αν το ένα ήτανε πολύ πλούσιο και τ' άλλο πολύ φτωχό. Η αγάπη του γονιού είναι ίδια και στις δυο περιπτώσεις.

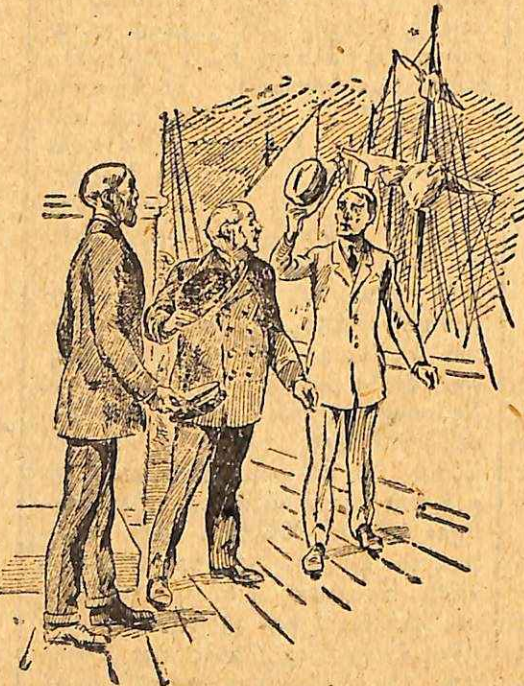
«Ωστόσο, τα δυο αγόρια δεν καταφέρανε ποτέ τους να γίνουνε φίλοι. Μαζί παίζανε, μαζί πηδούσανε τη στέρνα τα καλοκαιριάτικα βράδια, μαζί κά-
νανε ένα σωρό τρέλλες, μα έλα που πάντα στο τέλος θα μαλώνανε για το παραμικρό. Είναι αλήθεια, πως ο Πετράκης, τυραννούσε πολλές φορές τον Κωστάκη, με κείνον το σκληρό τρόπο που αποκτούνε τα πολύ καλομαθημένα παιδιά. «Οχι βέβαια, πως ήτανε κακός. Άλλα νά, τού είχε μπει η ιδέα πως ο Κωστάκης, ήτανε πιά δυνατός από κείνον και πως ήξερε να σκαρφαλώνει με περισσότερη ευκολία στα ψηλά δέντρα του κήπου. Αυτό δεν το συγχωρούσε ο Πετράκης ούτε στον

εαυτό του, ούτε στον Κωστάκη. «Ηθελε, πάντα, να βρίσκεται πρώτος σ' όλα, έστω κι' αν δε μπορούσε να περάσει μ' ένα πήδημα τις βαθειές άμπολές, με την ίδια ευκολία που τις πηδούσε ο Κωστάκης.

— «Εγώ σε ξεπερνάω σ' όλα, τού έλεγε. Και το χέρι μου είναι πιά βαρύτερο από το δικό σου...

Και τον άρχιζε στις γροθιές. Σε τούτο το άσχημο παιχνίδι, ο Κωστάκης δε μιλούσε. «Ήξερε πως άμα ήθελε, μπορούσε να τον αρπάξει από τη μέση και γρήγορα-γρήγορα να

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Εικόνα από το νέο μυθιστόρημα «Χώκ Φιν» που θ' αρχίσει να δημοσιεύεται από το 1ο φύλλο του καινούργιου χρόνου.

Μιά μέρα που έτοιμίσοναίε, τον τσάκωσε η κυρία Ίφιγένεια, η μητέρα του Πετράκη, και τον ρώτησε:

— Γιατί κλαίς, Κωστάκη;
Τ' αγόρι ντροπιάστηκε λίγο, κοκκίνησε ίσαμε τ' αυτιά και πήγε να δικαιολογηθεί όπως-δπως:

— Δεν κλαίω, κυρία. Στα μάτια μου μπήκε σκόνη και δακρύσανε...
«Η κυρία Ίφιγένεια, έσκυψε και τον άγκάλιασε τρυφερά.

— Είσαι πολύ καλό παιδί, Κωστάκη. Σε είδα από το παράθυρο που σε χτύπησε ο Πετράκης. Γιατί όμως τον άφηνες δίχως έσο να σηκώσεις το χέρι σου;

— Γιατί από σάς ζούμε κυρία, αποκρίθηκε το αγόρι. Δεν πρέπει να χτυπάμε τους ευεργέτες μας...

«Η κυρία Ίφιγένεια συγκινήθηκε κι' απόρησε:

— Ποιός σου το έμαθε αυτό παιδί μου; ρώτησε.

— Ο πατέρας, που σάς αγαπάει όλους σας πολύ...

«Από κείνη τη μέρα, ο Κωστάκης μπήκε στην προστασία της κυρίας Ίφιγένειας. Κι' ο φτωχός κηπουρός έγινε ευτυχισμένος που το παιδί του βρήκε ένα αποκούμπι κοντά στην πλούσια οικογένεια που τη δούλευε μ' δλη την τίμια αφοσίωση της καρδιάς του. «Όπως η κακιά τύχη δεν ήθελε να συνεχιστεί τούτη η χαρά. Ο Πετράκης, άρρώστησε βαριά και με την πολλή του φροντίδα, ξεχάστηκε πάλι το φτωχό αγόρι, που λαχταρούσε τώρα να βρισκότανε έστο και μιά στιγμή μονάχα σιμά στον άρρωστο φίλο του. Κι' άς τον έδερνε. «Άς τον χτυπούσε όσο ήθελε.

«Ο Πετράκης, άνοιξε μιά στιγμή τα μάτια του. «Η κυρία Ίφιγένεια, έσκυψε με λαχτάρα πάνω από το σγουρόμαλλο κεφαλάκι του.

— Πώς νοιώθεις παιδί μου;
Το αγόρι της χαμογέλασε κουρασμένα, μα δλο γλύκα. «Έπειτα ανασηκώθηκε λίγο, έπιασε το χέρι της και το χάιδεψε τρυφερά μέσα στο δικό του.

— Μανούλα, έκανε άξαφνα, είμαι πολύ κακό παιδί;

— Είσαι ένα χρυσό μωρό, αποκρίθηκε εκείνη δακρυσμένη. Γιατί όμως μου κάνεις τέτοιες έρωτήσεις;

— Και μ' αγαπάτε δλοι σας;

— Και βέβαια σ' αγαπούμε. «Έχεις κανένα παράπονο;

Κι' ο... Κωστάκης μ' αγαπούσε κι' εκείνος; ρώτησε πάλι επίμονα το παιδί.

— Δίχως άλλο, αγόρι μου. Σ' αγαπάει και λαχταράει πότε θα γίνεις καλά να ξαναπαίζετε πάλι οι δυο σας κάτω στον κήπο.

— Αλήθεια; Μα τότε γιατί δεν ήρθε να με δει τόσον καιρό που είμαι άρρωστος;

— Γιατί... γιατί ο γιατρός μάς είπε πως δεν πρέπει να κουράζεσαι. «Αν θέλεις όμως μπορώ να τόν φωνάξω για λίγο...

— Ω, ναι μαμά, έκανε χαρούμενος ο Πετράκης. Θέλω να τού ζητήσω συγγνώμη που τον έκανα τόσο πολύ να υποφέρει. Και ξέρεις; Ο Κωστάκης είναι πιά δυνατός από μένα, αλλά μην τού το πεις!

«Η κυρία Ίφιγένεια σηκώθηκε απ' το πλάι του δακρυσμένη και κατέδθηκε στον κήπο να βρει το φίλο του παιδιού της. Νόμιζε πως ήτανε η τελευταία του επιθυμία κι' έκανε σαν τρελλή. Αυτό δείχνανε όλα.

Καμιά φορά όμως γίνονται και θαύματα. Πάνω που ο γιατρός έλεγε πως το αγόρι δε θα έβγαζε τη νύχτα, ο πυρετός άρχισε άξαφνα να πέφτει. Τα μάτια του ζωηρέψανε. Και το προσωπάκι του που είχε πάρει την όχρη χλωμάδα του θανάτου, άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται χαρούμενο και γελαστό, όπως τον παλιό καλό καιρό που έτρεχε έξω στον κήπο πηδώντας τις άμπολές και τις στέρνες. «Η κυρία Ίφιγένεια έκανε το σταυρό της και προσευχήθηκε κι' ο γιατρός τα έ-
χασε σά να βρέθηκε ξαφνικά μπρός σε μιά νεκρανάσταση. «Έβαλε τα γυαλιά του, τα σκούπισε με το μαντήλι του, τα ξαναφόρεσε κι' έσκυψε προσεχτικά πάνω από το παιδί.

— Σώθηκε, είπε ύστερα από λίγο, σώθηκε! Σίγουρα ο Θεός είναι μαζί του!

Τα πράγματα μονομιάς άλλαξαν. «Η χαρούμενη είδηση κατακλύχισε στο μεγάλο σπίτι. Την πήρανε οι

υπηρέτριες και τη μεταδώσανε έξω. «Από στόμα σε στόμα το έμαθε δλη η γειτονιά.

— Σώθηκε ο Πετράκης!

Δεν ήτανε δά και λίγο να σωθεί ένα έτοιμοθάνατο αγόρι. Ο κύριος Δημήτρης, ο κηπουρός, ξανάπιασε πάλι το τσαπί μα κουνούσε δύσπιστα το κεφάλι. Είχε συνηθίσει ο άνθρωπος να φοβάται τις μεγάλες χαρές.

— Έσο πατέρα δε χαιρέσαι; τον ρώτησε πλάι του ο Κωστάκης.

— Χαίρουμαι, αποκρίθηκε ήσυχα εκείνος, μα θά χαρώ ακόμα πιά

σου τα έκοψα από την άλλη που είναι κοντά στη στέρνα...

— Αλήθεια, τί κάνει η στέρνα μας; Την πηδάτε καμμιά φορά;

«Ο Κωστάκης έσκυψε το κεφάλι.

— Μιά φορά μονάχα, από τότε που άρρώστησε. Μα δεν ξαναπήδησα. Θα περιμένω ως που να ξαναπηδήσουμε μαζί.

— Και θά ξαναμαλώσουμε;

— Όχι, δε θά ξαναμαλώσουμε Πετράκη. Τώρα πιά είμαστε δυο αληθινοί φίλοι. «Έτσι δεν είναι;

— Πάντοτε είμαστε φίλοι, έκανε το άρρωστο αγόρι. Τώρα θά γίνουμε ακόμα πιά πολύ!

«Η κυρία Ίφιγένεια χαμογέλασε ευτυχισμένη κοντά τους καθώς είδε τα δυο παιδιά να σφίγγουνε τα χέρια τους. Κι' ο άγγελος της αγάπης στάθηκε σιωπηλός μπροστά στο μεγάλο παράθυρο και κοίταξε έξω στον κήπο. Ο κύριος Δημήτρης, είχε ξανακάνει το τραγούδι του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΔΙΚΗ ΣΑΣ

Θέλετε να φτιάξετε μιά κούκλα που να τη ζηλεύουν μικροί και μεγάλοι; «Ακολουθείστε τον τρόπο που θα σάς υποδείξω, και μέσα σε λίγη ώρα θα την έχετε έτοιμη στα χέρια σας. Πρώτα-πρώτα φτιάχνουμε ένα μικρό σάκκο από λεπτό τσουβάλι και το γεμίζουμε με λεπτό πίτουρο. Ο σάκος πρέπει να γεμίσει και να τεντώσει για ν' αποτελέσει τον κορμό της κούκλας. Πρέπει όμως να δέσουμε σουρωτά το κάτω μέρος ώστε η βάση του να γίνει στέρεη για να μπορεί να στέκεται.

Για να φτιάξουμε το κεφάλι, ράβουμε σ' ένα είδος μάλλινος διάφορα μικρά πανιά, τα σκεπάζουμε με ροζ ανοικτό ύφασμα και κεντάμε απ' τη μιά μεριά τα χαρακτηριστικά του προσώπου όσο μπορούμε πιο όμορφα. Κατόπι θα το ράψουμε πάνω στον έτοιμο κορμό, θα της βάσουμε ένα πανταχού χωριάτικο μαντήλι (αν παριστάνει καμμιά Κουλουριώτισσα, Κερκυραία ή Γιαννιώτισσα) αφήνοντας από ένα πλάι να φαίνονται λίγα μαλλιά κομμένα από τα δικά σας.

Για το μπουστό θα κόψετε ένα κομμάτι πολύχρωμο ύφασμα 9 πόντους με φάρδος 3 πόντους. Στο λαμό να σφίξετε καλά το ύφασμα μ' ένα κορδόνι. Της βάσετε και φούστα 12 πόντους μάκρος και 31 φάρδος. Από κάτω θα της βάλετε μισοφόρι πλεκτό, ή από κόκκινη ή άσπρη φανέλλα.

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Εικόνα από το νέο μυθιστόρημα «Χώκ Φιν» που θ' αρχίσει να δημοσιεύεται από το 1ο φύλλο του καινούργιου χρόνου.

πολύ σά βεβαιωθώ πως γλύτωσε για πάντα...

«Ο Κωστάκης, αφού μάζεψε τα πιά δμορφα τριαντάφυλλα του κήπου, ανέθηκε γρήγορα στο δωμάτιο του φίλου του. «Ο Πετράκης, τού χαμογέλασε γεμάτος χαρά και τον έβαλε να καθίσει κοντά στο κρεβάτι του.

— Είναι πολύ όμορφα τα χείμαυράκια τριαντάφυλλα που μου έφερες, τού είπε. «Αντίσε πάλι η κόκκινη τριανταφυλλίτσα;

— Εκείνη είναι δλο μπουμπου-
κια και δεν κάνει να την άγγιζουμε, αποκρίθηκε ο Κωστάκης. Αυτό

ΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ

Είδατε τί κάμνει ο κηπουρός στα πάρκα; Συγκεντρώνει διαφόρους ανθοχρωματισμούς μαζί, άλλου πάλιν δημιουργεί αντιθέσεις χρωμάτων και εις τὸ μέσον τοποθετεῖ κατι σπάνιον, κατι ἐξαιρετικόν, σὺν τῷ ἔχοντι δὲ τὰ ἄλλα προσρισμὸν νὰ ἀναδείξουν αὐτό. Ὁλόκληρον δὲ τὸ πῆριξ ἔδαφος τὸ στρώνει μὲ καταπράσινην χλόην, ἐπιμελῶς κουρευμένην, διὰ νὰ καταντήσῃ νὰ γίνῃ ἕνα ὁμαλώτατον χρώμα καὶ τίποτε ἄλλο.

Τέτοια δουλειὰ ἀπάνω κάτω κάμνει καὶ ὁ ποιητής. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὴν κεντρικὴν του σκέψιν, ἐπίσης τοὺς εἰσαγωγικοὺς καὶ συμπερασματικούς διαποικιλισμούς, οἱ ὅποιοι τὴν συντροφεύουν. Καὶ δὲ αὐτὰ χρωματισμένα καταλλήλως, ρυθμισμένα, τακτοποιημένα, κουρευμένα, μετρημένα, ὁμοιοτέλευτα καὶ τοποθετημένα ἐπάνω εἰς ποιητικὸν ἔδαφος.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθη σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πολλάκις καὶ συγκεντρωμένα, ἀπὸ τὴν φύσιν, εἰς τὸ ὕψος ποὺ τοὺς χρειάζεται διὰ νὰ φυτρώσουν καὶ ν' ἀνθίσουν. Καὶ εἶναι μὲ τὴν εὐρωστία καὶ ὑπερφάνειαν ἀνθρωπώματα, ποὺ νομίζεις ὅτι σὲ κυττάζουν καὶ σοὺ μειδίου, ὅτι σοὺ εὐχονται ὦρα καλή, ὅτι ὑμνοῦν συμβολικὰ τὴν ὠμορφίαν των καὶ τὴν ὠμορφίαν τῆς φύσεως. Καὶ προπάντων δὲ εἶναι ἐναρμονισμένα μὲ τὸ ἔδαφος καὶ μὲ τὴν τὰ κυκλῶναι, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τεχνικὰς ἐπεμβάσεις.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐλεύθερα τραγούδια... Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πάλιν ξεχωρίζονται εἰς δύο κυρίως τάξεις.

Ἄλλο εἶναι τὸ νερὸ τῆς βεμματίας καὶ ἄλλο τὸ νερὸ τῆς γκούρας.

Μελωδικὰ κελαρίζει τὸ πρῶτον, ποὺ τὸ μυρῶναι ἢ μυρτιά καὶ τὸ γλυφανάκι· ἄλλ' εἰς τὴν πρώτην δυσμένειαν τοῦ οὐρανοῦ θολώνει καὶ κατακυλᾷ πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν μαζί μὲ χρώματα καὶ μὲ πέτρες καὶ τὸ ἀπορροφᾷ τέλος ἡ γῆ, ποὺ τὴν πατοῦν οἱ ἄνθρωποι· γιὰ νὰ γλιστροῦν ἐπάνω εἰς τὴν ἰλὺν καὶ νὰ βλασφημοῦν.

Ἐνθὺ τὸ νερὸν τῆς γκούρας ἀπὸ τὸ κορφαδοῦνι χύνεται πάντοτε δρμητικὸν εἰς τοὺς βράχους κάτω, λαμποκοπᾷ καὶ ἀφρισμένον ὅπως εἶναι σχηματίζει καταρράκτην μὲ βοὴν καὶ μὲ πάταγον καὶ ἔως πέρα, μακρὰ του, ραντίζει τὴν κόρην τοῦ βουνοῦ ποὺ λευκαίνει τὰ προκία της.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Εἰς τὰ κοινωνικά ζητήματα δὲν ἐφαρμόζεται ἡ θεωρία τῆς κολυμβητικῆς τέχνης. Καὶ ἂν, προκειμένου περὶ αὐτῆς, εἶναι ἀνάγκη νὰ μῆς πρῶτα εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ μάθῃς πῶς κολυμβοῦν, προκειμένου περὶ κοινωνικῶν ζητημάτων προηγεῖται ἡ ἀνατροφή.

Καὶ ὅταν διαβλέπῃ κανεὶς ἄγρια ἐνστικτα χυδαῖα κληρονομικότητος, κατοικοῦντα ἐνίοτε καὶ ἐντὸς πολὺ ἐπιμελημένης περιβολῆς, ἀμέμπτου ἐμφάνσεως ὑποκειμένων, καὶ μάλιστα κυριῶν, αἱ ὁποῖαι, ἂν δὲν εἶναι ἀκόμη μητέρες προωρίσθησαν νὰ γίνουν, καὶ ὅταν βλέπῃ κανεὶς ὅποια ἐπικρατεῖ γνώμη περὶ καθαρότητος καὶ εὐπρεπείας εἰς τὸν λαόν, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναστολὴν πάσης συζητήσεως ἐπὶ ἀνθρωπιστικῶν ζητημάτων, μέχρι τῆς δημιουργίας ἀνθρώπων ἀξίων ὁπωσδήποτε τοῦ τίτλου αὐτοῦ.

Μοῦ διηγήθησαν, ὅτι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος, τὸ ἀπομεσήμερον τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, εἰς τὸ ἀριστοκρατικόν, νὰ εἰποῦμεν, καφε-νεῖον τοῦ τόπου, εἶχαν παραταχθῇ, ὡς ἐν προθήκῃ εἰδῶν πολυτελείας, αἱ ἀδρότεροι, ὠραιότεροι καὶ πλουσιώτεροι κυρίαί. Ἀκριβῶς δὲ ἀπέναντι των ἔσφαζαν ἀρνία μὲ τὸν ὠμότερον καὶ ἀπαρθρωπότερον τρόπον. Καὶ ἐνὸς ἐσφάζαν αὐτὰ, ἤρχισαν δὲ καὶ νὰ τὰ φουσκώνουν πρὶν τελείως νεκρωθῶν, αἱ κυρίαί ἐξηκολούθουν τὰς ἐνδιαφερούσας συνομιλίας των, εἰς τὰς ὁποίας βεβαίως καὶ κάποια διαγνώσεις, ποῖον ἀρνάκι θὰ παρήχε τὰ ἐντερὰ του διὰ τὴν μαγειρίαν τῆς Ἀναστάσεως, δὲν θὰ ἀπετέλει ξένον θέμα εἰς τὰς συζητήσεις των, τὰς ὁποίας τώρα παρακολουθοῦν καὶ οἱ νοικοκυρταί, ἐνθουσιάζοντες, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ὁ ἀνιθος.

Τί δὲ νὰ εἴπῃ κανεὶς περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ, τῶν ὁποίων, ἐνθὺ ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐπιμελῶς καὶ πλυμένη καὶ κτενισμένη, οἱ πόδες ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ ἔδαφους· καὶ πῶς νὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ νὰ ὑπερμαχήσῃ τις διὰ τὰ κοινωνικά δικαιώματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἀναθέσουν εἰς τὰ δάκτυλά των πᾶσαν βοηθητικὴν τοῦ σώματος των λειτουργίαν, σοὺ προσφέρουν κατόπιν μεζὲν παρασκευασθέντα μὲ τὰ χερὰκια των;

— Τὸ πάρα πιτέρωσες, κύρ-Μι-χάλη.

— Φάε κι' ἔννοια σου· τράβα κι' ἕνα κατοσταράκι ἀπὸ πάνω, νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκη, οὔτε ἀπὸ γιατρό, οὔτε ἀπὸ σπετζέρη.

— Ἀλήθεια λές· εἶναι μερικὲς ἀρρώστειες ποὺ τῆς γιατροῦει κανεὶς καὶ μονάχος του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλλειψὶς καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔχοντος ἀλτρουϊσμοῦ, καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς πρὸς τοὺς πᾶσχοντας διανοητικῶς καὶ ἡ σκληρότης πρὸς τὰ ζῷα, ἀποτελοῦν θέματα σοβαρᾶς προσοχῆς, τῶν ἐπαγγελλομένων καὶ ἀξιούντων νὰ διορθώσουν τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐνα περισσότεράκι βόσκει, ἀθῶον καὶ ἀνύποπτον ὅπως εἶναι, εἰς τὸν δρόμον. Καὶ ἕνας ἀμαξᾶς διερχόμενος τὸ κτυπᾷ μὲ τὸ καμτσίκι του καὶ τραβᾷ ἐπὶ τὴν δουλειὰ του. Τότε ἀπὸ τὰς διαφόρους στέγας πετοῦν πρὸς αὐτὸ δλῶν τῶν χρωμάτων τὰ περιστέρια διὰ νὰ τὸ βοηθήσουν. Τὸ τριγυρίζουν, ἐνθὺ αὐτὸ πεθαίνει ἄγνον, ὅπως καὶ ἐγεννήθη. Καὶ τὸ περιστέρι λέγεται ζῷον καὶ ὁ ἀμαξᾶς λέγεται ἄνθρωπος.

Ἐπιθυμῶ νὰ τελειώσω μὲ μίαν προσωπικὴν μου ἀνάμειξιν εἰς σκηνὴν μεταξὺ ἐνδὸς ζωτάρη—σὺν μανόλης μὲ ἐφάνη—καὶ ἐνδὸς ἐκ τῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ.

Ἐκάθητο ὁ γέρων Καθηγητὴς σιωπηλός, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ τραμ καὶ πλησίον του νέος τις, ὅστις θὰ τὸν ὠδήγῃ, διότι δὲν ἔδλεπε πλέον τὸ βλέμμα αὐτό, τὸ ὅπονον θὰ τὸ ἐξήλθει ἀλλοτε καὶ ἀετός. Ἡ δὲ λευκὴ γενειὰς του ἐδιδεν εἰς αὐτὸν ἀγιογραφικὸν ὀπτασιασμόν.

Εἰς τὴν ἀριστερὰν του πλευρὰν ἐκάθητο ὁ κούτσαςος, στρημωγμένος καὶ σχεδὸν καθήμενος ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ Καθηγητοῦ.

Εὐρέθηκ' ἀπέναντι των, καὶ διὰ χειρονομίας ὑπέδειξα εἰς τὸν ὀχληρόν, νὰ παραμερίσῃ κἄπως.

Οὐδεμιὰς μὲ ἤλπισε προσοχῆς. Τότε σηκώθηκα καὶ τοῦ εἶπα σιγὰ σιγὰ.

— Τραβήξου λίγο! Αὐτὸς ποὺ ἔχεις κοντὰ σου, ξέρεῖ τὰ περισσότερα γράμματα ἀπὸ δλους.

— Ἄν πῆγαῖνα καὶ γὼ στὸ σκολειὸ θάξεραι. Ἦτο ἡ ἀπάντησίς του.

— Γιὰ τραβήξου! στὸ διάολο! Συνεννοήθημεν τότε.

(Σειρά) ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

4.—Κάθε παραγγελία γιὰ βιβλίο,—εἴτε Τόμο «Διαπλάσεως», εἴτε Τόμο «Βιβλιοθήκης», εἴτε ἄλλο,—καὶ γενικά κάθε παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ συνδρομή, ἀνανέωση, ψευδώνυμο, Μικρὴ Ἀγγελία κτλ. κτλ.—πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο, γιατί ἀλλοιῶτα δὲν ἐκτελεῖται. Καὶ τὸ ἀντίτιμο μπορεῖ νὰ στέλνεται:

Α'—Ἀπὸ τὸ Ἑσωτερικόν: α') μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή· β') μὲ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα μέσα σὲ γράμμα συστημένο.

Σημ.—Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἶναι ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἀλλὰ στὸ γράμμα ποὺ τὴ συνοδεύει, πρέπει ν' ἀναφέρεται κανεὶς καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς Π. χ. Ἐμβά-ζω μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15.800 Ταχ. Ἐπιταγή, στ' ὄνομα τῆς «Διαπλάσεως» δρχ. 20.000. Ἐπίσης στὸ Ἀπόκομμα τῆς Ἐπιταγῆς πρέπει ν' ἀναφέρεται τὸ γράμμα ποὺ τὴ συνοδεύει. Π. χ. «Τὰ χρήματα αὐτὰ εἶναι γιὰ τὴν παραγγελία ποὺ κάνω μὲ τὸ γράμμα μου τῆς 24 Ἰανουαρίου». Ἡ παραγγελία ὅμως μπορεῖ νὰ γράφεται καὶ στὸ ἀπόκομμα καὶ τότε δὲν χρειάζεται γράμμα. Π. χ. «Τὰ χρήματα αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ μοῦ στείλετε ἐπὶ τὴν διεύθυνσίν μου τὸν Τόμο Διαπλάσεως τοῦ 1934 δεμένον».

Β'—Ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν: α') Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ τὰ Ταχυδρομεῖα ἐκδίδουν Ἐπιταγὰς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, (δηλαδή, σήμερα, μόνο ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Κύπρον καὶ τίς λοιπὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὲς πᾶνε πρῶτα στὸ Λονδίνο καὶ ἀπὸ καὶ βγαίνει ἄλλη Ἐπιταγή, τὰ ὀνόματα τοῦ ἀποστολέως καὶ τοῦ παραλήπτη πρέπει νὰ γράφονται πολὺ καθαρά, γιατί ἐπὶ τὴν ἀντιγραφή ἀπὸ ξένους γίνονται λάθη ποὺ τὰ κάνουν ἀγνώριστα καὶ ἡ Ἐπιταγή τότε δὲν φτάνει στὸν παραλήπτη. Γιὰ τ' ἄλλα, βλέπε τὴν παραπάνω Σημείωσιν).—β') Μὲ Τραπεζιτικὴ Ἐπιταγή (chèque) ἐπὶ Λονδίνου, Παρισίων, Νέας Υόρκης, Ἀθηνῶν (Πηγαίνει κανεὶς σὲ μὴν Τράπεζα, βγάζει ἕνα τσέκ στὸ ὄνομα τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς τὸ στέλνει μέσα σὲ γράμμα συστημένο. Ἰδιωτικὰ ὅμως τσέκ δὲν εἶναι δεκτά. Μόνο ἀπὸ Τράπεζα σὲ Τράπεζα).—γ') Μὲ χαρτονομίσματα μέσα σὲ γράμμα συστημένο, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Ἀμερικανικά, Αἰγυπτιακά, Ἑλβετικά, ὅταν ἐπιτρέπεται. (Ὅταν τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ δὲν εἶναι Ἀγγλικά ἢ Ἑλληνικά, θὰ μετατρέπονται σὲ λίρες ἂν εἶναι γιὰ συνδρομή, ἢ σὲ δραχμὰς ἂν εἶναι γιὰ ἄλλη παραγγελία, μὲ τὴν τιμὴν ποὺ θάχει ἡ λίρα τὴν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς των).

5.—Ξένα γραμματόσημα καὶ ξένα τοκομερίδια δὲν εἶναι δεκτά, γιατί δὲν ἐξαγοράζονται ἐντὸς Ἀθηνῶν.

6.—Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολο καὶ δαπανηρὸν νὰ στέλναι κανεὶς συχνά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, μικρὰ ποσὰ γιὰ τίς μικρὰς τοῦ παραγγέλλει, μπο-

ρεῖ νὰ στέλναι ἀραιότερα ἀπὸ ἕνα ποσὸ μεγαλύτερο καὶ νὰ γράφῃ ἐπὶ τὴν Διάπλასιν νὰ τοῦ ἀνοίγῃ Λογαριασμὸς. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ κάνει μὴ ὅποιαδήποτε παραγγελία πρέπει νὰ γράφῃ: «τὸ ἀντίτιμο νὰ τὸ πάρετε ἀπὸ τὴν πίστωσή μου». Μὲ κάθε παραγγελία ἡ Διάπλasis θὰ τοῦ στέλνῃ τὸ λογαριασμὸ του, ὥστε νὰ βλέπῃ μὲ τί ποσὸν εἶναι ἀκόμη πιστωμένος, γιὰ νὰ ξέρεῖ νὰ στείλῃ ἄλλο ἅμα πλησιάζει νὰ ἐξαντληθεῖ.

Σημ.—Αὐτὸ κάνουν πολλοὶ συνδρομηταί, καὶ τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Στέλνουν ἀπὸ 30.000, ἀπὸ 50.000, ἀπὸ 70.000 δρχ. γιὰ τὸν ἀνοικτό τους λογαριασμὸ. Κι' ὅταν ἔχουν νὰ δημοσιεύσουν μὴ Μικρὴ Ἀγγελία 3.000 δραχμῶν λ. χ. ἢ ν' ἀγοράσουν 5.000 δραχμῶν τετράδια ἢ ἕνα λυσόχαρτο, δὲν σκοτίζονται νὰ βροῦν καὶ νὰ στείλουν τὰ μικρὰ αὐτὰ ποσὰ, ἀλλὰ κάνουν ἁπλῶς τὴν παραγγελία τους καὶ γράφουν νὰ πληρωθεῖ ἀπὸ τὴν πίστωσίν τους.

7.—Κάθε ἔμβασμα γενικῶς γίνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ περιοδικό. Γράμμα μὲ χρήματα ἐσθλκίεσαι, χαρτονομίσματα κτλ. πρέπει νὰ σφραγίζεται καλὰ μὲ βουλοκέρι καὶ νὰ στέλνεται συστημένο. Γιατί ἂν χαθεῖ ἡ παραβίασθῇ, ἡ «Διάπλasis» δὲν φέρει καμμιὰ εὐθύνη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

Ἀλλαγὴ διεύθυνσεως ἢ ταινίας, Κεφ. Α', § 7.
Ἀλλαγὴ ἢ ἀνανέωση ψευδωνύμου, Κεφ. Β', § 6, 7, 8.
Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Γ', § 1-13.
Ἀλληλογραφία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 18.
Ἀνακοινώσεις εἰκόνων, Κεφ. ΣΤ', § 10.
Ἀνανέωση συνδρομῆς, Κεφ. Α', § 10.
Ἀνοικτοὶ Λογαριασμοί, Κεφ. Ζ', § 7.
Ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Γ', § 19-23.
Βιβλία παλούμενα στὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Ζ', § 3.
Βιβλιοθήκη τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Ζ', § 1-2.
Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος, Κεφ. Δ', § 33-38.
Βραβεῖα Διαγωνισμῶν Κεφ. Ε', § 2.
Διαγωνισμοὶ Κεφ. Ε', § 1-13.
Διαγωνισμὸς Εὐσήμων Κεφ. Ε', § 14-15.
Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Κεφ. Δ', § 15-25.
Διαγωνισμὸς Ἑσπαθώματος, Κεφ. Δ', § 25-38.
Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων, Κεφ. Δ', § 1-13.
Διαγωνισμοὶ Ἐκτακτοὶ (Διηγῆματος Ποιήματος, Μεταφράσεως κτλ.) Κεφ. Δ', § 40.
Διαγωνισμὸν ἀρίθμησης, Κεφ. Ε', § 1.
«Διάπλasis τῶν Παίδων» (ἱδρυαί, ἔκδοσις, ὅλη, τόμοι κτλ.), Κεφ. Α'.
Ἐμβάσματα, Κεφ. Ζ', § 4-7.
Ἐπικοινωνία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 14.

Εὐσημία, Κεφ. Ε', § 10.
Ἰσοτίμοι Διαγωνισμοὶ Λύσεων, Κεφ. Δ', § 21.

Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία, Κεφ. Σ', § 12.
Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Δ', § 41.

Λυσόχαρτον (χαρτὶ τῶν Λύσεων), Κεφ. Δ', § 16.

Μικραὶ Ἀγγελίαι, Κεφ. Γ', § 15-17.
Μικρὰ Μυστικά, Κεφ. Γ', § 19.

Ἑσπαθώμα, Κεφ. Δ', § 25.
Παιδικὸν Πνεῦμα, Κεφ. Σ', § 9.

Παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Γ', § 4 καὶ Κεφ. Ζ', § 4.

Πένταθλον, Κεφ. Δ', § 39.

Περίοδοι τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Α', § 1.

Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, Κεφ. Δ', § 1.

Πρόνομια Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 11.

Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν, (Σ. Σ.), Κεφ. Σ', § 1-13.

Σημείωση τῶν Εὐσήμων, Κεφ. Ε', § 14.

Στατιστικὴ τῶν Εὐσήμων, Κεφ. Ε', § 17.

Σύλλογοι, Κεφ. Δ', § 27-28.

Συνδρομὴ «Διαπλάσεως», Κεφ. Α', § 6-7.

Συνδρομητοῦ Πρόνομια, Κεφ. Α', § 11.

Ταινία τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ ἀλλαγὴ ταινίας, Κεφ. Α', § 7.

Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Γ', § 19.

Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης, Κεφ. Ζ', § 1.

Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Α', § 1.

Τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ, Κεφ. Ζ', § 4-7.

Φυλλάδια ποὺ χάνονται, Κεφ. Α', § 9.

Φυλλάδια προηγούμενα, Κεφ. Α', § 7-8.

Φωτογραφίες βραβευμένων, Κεφ. Ε', § 3.

Χαρτὶ τῶν Λύσεων (Λυσόχαρτον), Κεφ. Δ', § 16.

Ψευδώνυμα τῶν Συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Β', § 1.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΟΔΗΓΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1948

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἑσωτερικόν: Ἐτησίαν δρχ. 50.000.
Ἐξωτερικόν: Ἐτησίαν δρχ. 25.000. Τριμηνίαν δρχ. 15.000. Ἑξωτερικόν: Αἰγυπτίαν, Ἀγγλίαν ἔτησίαν λίρας 2:10 Ἀμερικανικὴν καὶ δλῶν τῶν ἄλλων Κρατῶν δολάρια 10. Ἐξάμην καὶ τρίμηνον ἀναλόγως.

Κατὰ φύλλον (ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον ἢ τὸ Γραφεῖον μας): Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν δρχ. 1.000. Διὰ τὸ Ἑξωτερικόν 1 σελίνι. (Ταχ. Ἑσωτ. δρχ. 100, Ἑξωτ. δρχ. 200).

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Εἴτε τοῦ τρέχοντος, εἴτε οἰουδήποτε ἄλλου ἔτους, κάθε φυλλάδιον δρχ. 1000 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ 1 σελίνι διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥ

Διὰ πρώτην ἔγκρισιν, ἢ ἀνανέωσιν ἢ ἀλλαγὴν: δρχ. 2.000.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δρχ. 35000, Έξάμηνη δρχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Λίρες 2:10
Αμερικής και άλλων κρατών, Δολάρια 10.
Έξάμηνη αναλόγως. Τιμή φύλλου δρχ. 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Αποσώπας: Προς το περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδός Αριστείδου 10
Αθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Αρχίζει την 1ην Ιανουαρίου, άλλ' αϊ
συνδρομαί αρχίζουν την 1ην Ιουλιού—
ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
δδός Αριστείδου 10
Αθήνα

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝ-
ΣΕΩΣ, δρχ. 1.000.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Δέν δημοσιεύεται Άγγελία υπερβαί-
νουσα τούς δεκαπέντε στίχους και μό-
νον μία του καθενός εις κάθε φυλλά-
διον. Έως δέκα το πολύ λέξεις με ά
πλά στοιχεία δρχ. 1000. Πέραν τών
δέκα λέξεων, 100 δρχ. ή λέξεις με άπλά
150 δρχ. με παχέα και 200 δρχ. με κε-
φαλαία. Ό χωριστός στίχος δρχ. 500.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Κάθε τετράδιο 1000 δρχ. (Ταχυδρο-
μικά: Έσωτερικού (άπό 1—5 τετρά-
δια μαζί) 100 δρχ. Έσωτερικού 200 δρχ.
ΧΑΡΤΙ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ
Η δεσμίς, περιέχει 20 φύλλα) δρχ.
2.500. Ταχυδρομικά διά τή Έσωτερ. δρχ.
100. Έξωτ. δρχ. 200.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ
Εις τόν Διαγωνισμόν τών Λύσεων:
κατά φύλλον δρχ. 100, οί μη έχοντες
ψευδώνυμον συνδρομηταί και δρχ. 200
οί άγορασταί.
Εις τόν Διαγωνισμόν τών Πνευμα-
τικών Άσκήσεων, οί μη έχοντες ψευ-
δώνυμον συνδρομηταί δρχ. 300 οί δέ
άγορασταί δρχ. 500.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τής Α' Περιόδου (1879-1893) έκ-
δοθέντες 24 τόμοι έχουν εξαντληθί
όλοι.

Τής Β' Περιόδου υπάρχουν άρκετοί
τόμοι άπό τούς έκδοθέντας. Τών έτών
1894—1942, έκαστος τόμος άδετος
δρχ. 35.000 και δεμένος δρχ. 50.000.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου
προσθετέα εις τās άνω τιμάς: Διά τή
Έσωτερικόν δρχ. 2.000 ό άδετος και
δρχ. 3.000 ό δεμένος, διά δέ τή Έξω-
τερικόν δρχ. 5.000 είτε άδετος είτε
δεμένος.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Από τούς εν παρενθέσει αριθμούς, ό
πρώτος είναι τή ταχυδρομική τού
Έσωτερικού και ό δεύτερος τού Έξω-
τερικού.]

Ό Άγγελος τής Άγάπης, (με 60
εικόνες) δρχ. 30.000 (1.000 και 1.500).

Η Άδελφούλα μου, μυθιστόρημα
Γρ. Ξενοπούλου (με 24 εικόνες) (έξην-
τλημένον).

Άγγελου Κασσιόγνη, Έπιτυχία εις
τήν Λογικήν, (έξηντλημένον).

Άγγελου Κασσιόγνη, Η Έυτυχία,
(έξηντλημένον).

Τό Θύμα τού Φθόνου, (με 20 εικό-
νας) δρχ. 15.000 (1.000 και 1.500).
Μιά φορά κι Έναν καιρό, Δημοτι-
κά Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογή
Γεωργίας Ταρσούλη).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξενοπού-
λου, δι' έορτάς Σχολείων και Οικογε-
νειών, Α' Τόμος—Β' Τόμος (έξηντλη-
μένον).

Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον Γ')
(έξηντλημένον).

Πρώτος δ Νικίου, (με 24 εικόνες)
(έξηντλημένον).

Ό Πυρροπόλεως, (με 24 εικόνες)
(έξηντλημένον).

Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνες)
δρχ. 15.000. (1000 και 1500).

Ό Φώτης, έμμετρον διήγημα (έ-
ξηντλημένον).

ΟΟ

Ό ΟΛΗΓΟΣ αυτός έχει ό,τι χρειά-
ζεται να ξέρει Ένας συνδρομητής πού
λαβαίνει μέρος στην κίνηση τού πε-
ριοδικού, προπάντων τούς δρους τών
διαφόρων Διαγωνισμών. Καθένας λοι-
πόν πρέπει να τόν διαβάσει με προσο-
χή κι όταν έχει καμιά άπορία, να
προστρέχει σ' αυτόν. Γιατί ή «Διαπλα-
σις» δέν άπαντά στην Άλληλογραφία,
όταν τήν ρωτούν για πράγματα πού τή
έχει ό Όδηγός.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, δδός Αριστείδου 10
τήν 12ην Δεκεμβρίου 1947

ΜΕ τή φυλλάδιο τούτο τελειώνει
ό χρόνος μου, έξηκοστές ένατος, κι άπό
τό έρχόμενος τής 20.12.47, τή Χριστου-
γεννιάτικη, αρχίζει τή εβδομηκοστό μου
έτος. Φυσικά, καθώς βλέπετε σήμερα
άπό τή ξύφυλλο και τόν πίνακα πε-
ριεχομένων, τελειώνει κι ό πρώτος Τό-
μος μου τής Α' περιόδου (1947) κι άρ-
χίζει άπ' τή έπόμενη ό δεύτερος (1948)
αδιάφορο άν τή πράγμα του φυλλάδιου
του Δεκέμβρη, θά έχουν χρονολογία
1947, γιατί καθώς ξέρετε, ό Χρόνος
μου κι ό Τόμος μου αρχίζει πάντα άπό
τό Δεκέμβρη.

Τά Νέα τού 1948 δημοσιεύτηκαν
στό 38—39 φυλλάδιο κι είδατε τί
ώρα κι ένδιαφέροντα πού είναι. Δέν
χρειάζεται να σας τή ξαναθυμίσω. Έ-
κείνο μόνο πού πρέπει να σας ξαναπώ
είναι ή παράκλησή μου ν' άναεώσετε
τή συνδρομή σας, όσο μπορείτε γρηγο-
ρώτερα. Μου κάνουν μεγάλη χάρη έκεί-
νοι πού άναεώνουν άπό τώρα, χωρίς
να τή αναβάλουν γι' αργότερα, όταν

συρρέουν τόσες άναεώσεις κι έγγρα-
φές, πού ή ύπηρεσία τού γραφείου μου
δέν τίς προφθάνει. Άφίνω τώρα πώς
όσοι θ' άναεώσουν ως τήν 31 τού Δε-
κέμβρη θά έχουν και τή σπουδαία μου
προνόμιο ν' άγοράσουν δυό Τόμους
μου μ' έκπτωση. (Για κείνους πού θά
άναεώσουν ως τήν 31 τού Γενάρη, τή
προνόμιο περιορίζεται σ' ένα μόνο
Τόμο).

Σας θυμίζω άκόμα και τή Ξεσπά-
θωμα. Πόσο θά εύκολύνουν τή δύσκο-
λο έργο μου όσοι, μαζί με τήν άναεώ-
ση τής συνδρομής τους, μου στείλουν
κι ένα δυό νέους συνδρομητές! Οί όροι
τού Διαγωνισμού, πού τούς έχει ό Ό-
δηγός και θά δημοσιευθούν στά πρώτα
φύλλα τού νέου έτους, σας είναι γνω-
στοί. Όποτε μπορείτε ν' αρχίσετε τή Ξε-
σπάθωμά σας άπό τώρα κι... να τή
έξακολουθήσετε όλο τή χρόνο.

Τά Εύσημα τού 1947. Τώρα πού
τελείωσε ό χρόνος, πρέπει να μου στεί-
λετε Σημείωση τών εύσήμων πού πή-
ρατε άπό τής Ιανουαρίου ως σήμερα.
Η σημείωση πρέπει ν' άναφέρει χωρί-
στά τόν αριθμό Εύσήμων κάθε Δια-
γωνισμού, με μνεία τού είδους τού φύλ-
λου όπου δημοσιεύτηκαν τή άποτελέσμα-
τα, τού ψευδωνύμου τού διαγωνιζομέ-
νου κ.τ.λ. και τή γενικό άθροισμα στό
τέλος π. χ.: «Στό διαγωνισμό δέινα,
φυλλάδιο δέινα, με τή ψευδώνυμο δέι-
να (ή με τ' όνομά μου), έλαβα Εύσημα
τόσα». Και στό τέλος: «Έν όλφ έλαβα
Εύσημα τόσα». Κοιτάξετε και τόν Όδηγό.

Θά μου κάμουν χάρη όσοι, μαζί με
τή Σημείωσή τους, μου στείλουν και
Γενική Στατιστική τών Εύσήμων τού
1947, είτε κατ' άλφαβητική σειρά, είτε
κατά σειρά έπιτυχίας, είτε και με τούς
δυό τρόπους.

Προθεσμία και για τή Σημείωση
και για τή Στατιστική, ως τή τέλος
Φεβρουαρίου.

Νάχετε έπίσης ύπ' όψει σας, πώς ή
ισχύς τού ψευδωνύμου ή τών ψευδώνυ-
μων σας, όποτε κι άν τή πήρατε, λή-
γει με τή σημερινή φυλλάδιο. Καλό
λοιπόν είναι, μαζί με τή συνδρομή σας,
να μου στείλετε και τή δικαίωμα για
να σας άναεώσω ή, άν τή προτιμάτε,
να σας έγκρίνω νέα.

Σας ύπενθυμίζω άκόμα τή Σ. Σ. Σ.
για τήν όποιαν μπορείτε να μου στέλνετε
2-3 κομματάκια μαζί. Μ' αυτό τόν
τρόπο θάχετε περισσότερες πιθανότητες
να ιδείτε πού γρήγορα δημοσιεύμενο
τό κομματάκι σας, πράγμα πού θ' άγο-
πορεί όταν μου στέλλετε ένα μόνο κομ-
μάκι πού τυχόν δέν κρίνεται δημοσιεύ-
σιμη. Έπίσης για τή Σ. Σ. Σ. όπως θά
είδατε και στά Νέα τού 1948 θά δεχ-
θώ έφέτος και καλλιτεχνική συνεργα-

1947

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

319

σία. Τίποτ' άλλο για σήμερα και σας
περιμένω.

Μέ συγχωρείτε για τήν άγοπορία
Αϊέν Άριστεύειν. Βραβείο και φύλλα
έστειλα κι' έλπίζω να τή έχετε ήδη
λάβει.

Άνώνυμον Καβάλλαν. Βεβαίως είμ-
πορείτε να έμβάσεις χρήματα και να
σου σταλούν τή φύλλα. Άλλά γιατί έ-
λησμόνησες να υπογράψεις τήν έπιστο-
λή σου; Όύτε ήμερομηνία έβαλες. Πά-
λι καλά πού έσημείωσες τόν τόπο προε-
λεύσεως. Τό έγραψα και άλλοτε. Και
οί έπιστολές όπως όλα τή είδη τού
γραπτού λόγου, διέπονται, άπό κανόνες
μεταξύ τών όποιων οί σπουδαιότεροι—
οί τυπικοί να πούμε—είναι πώς πρέ-
πει σέ κάθε γράμμα να σημειώνεται
άπαράιτητα ό τόπος προελεύσεώς της
(Έν Αθήναις) ή ήμερομηνία της (τμή
10η Δεκεμβρίου 1947) πού πρέπει να
είναι μάλιστα και πλήρης, άκόμη να
έχει τόπο προορισμού (εις Καβάλλαν ή
άν άπευθύνεται στην ίδια πόλη: Έν-
ταύθα) και τέλος υπογραφή. Στις με-
γάλες μάλιστα πόλεις σημειώνεται και
ή δδός και ό αριθμός (Αθήναι δδός
Αριστείδου 10 τήν 10 Δεκεμβρίου
1947).

Σ' εύχαριστώ Έλένη Παπαθεοδώ-
ρου πού τώρα πού μεγάλωσες με συ-
σταίνεις θερμά στα παιδάκια πού γνω-
ρίζεις.

Όπως βλέπετε Γελασίνα ένημερώθη-
κα πιά κι' έτσι με τόν καινούργιο χρόνο
θά βγαίνω έλπίζω στην ώρα και τα-
κτικά. Τό γράμμα σου πλημμυρισμένο
άπό λόγια άγάπης πού φθάνανε τή
δρια τής λατρείας, πολύ με συνεκίνησε.
Σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις και
για όσα έκαμες για μένα. Τήν έπιταγή
έλαβα έγκαιρος και έκαμα τήν έγγρα-
φή τών καινούργιων μου φίλων πού ό-
πως μου γράφεις άρχισαν κιόλας ν' ά-
νυπομονούν πότε θά λάβουν τή πρώτο
μου φύλλο άπ' τή όποία αρχίζει κι' ή
συνδρομή τους. Έλπίζω πώς θά ίκα-
νοποιηθούν μ' αυτό. Είναι θαυμάσιο
και σ' εμφάνιση και σέ περιεχόμενο.
Άρκει να σου πώ πώς άπ' αυτό αρχί-
ζουν πάλι οί Αθηναϊκές έπιστολές τού
άγαπημένου σας Φαίδωνα, πού θά γρά-
φει τακτικά σ' άγαπημένα του Δια-
πλάσσοπούλα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αϊ
λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δεικνύ έφ' όσον
δέν θά έχουν δημοσιευθί].

322. Δεξιόγριφος

Δυό ζώα. Τό ένα ήμερο
— μα στή δημοτική γραμμένο —
Τό άλλο άγριότατο
Πολυκυνηγημένο...
Τά δυό ένωμένα, λέξη μία
— λέει όχι σ' ό,τι πεις!... —
Εύκολο να τή βρείς.

323. Συλλαβόγριφος

Πρώτα μιά σατυρική
Μορφή τού αϊώνα τού είκοστου.
Κατόπι ή άντιπαθητική
Φωνή κάποιου πουλιού γνωστού
Τελικά φωνάζει: Ποιός;
Μά ό άρχαίος ό σοφός!

324. Αναγραμματισμός

Είναι σύνδεσμος, τόν ξέρετε
Μ' άν ταράξεις τή στοιχειά
Πού τόν χάνεις, πού τόν βρίσκεις;
Κάπου... εις τήν Θεσσαλία!

325. Ρόμβος

Σ Νά συμπληρωθεί ό
* * * * * ρόμβος διά τών
* * * * * γραμμάτων Ο, Ι, Σ,
Σ * * * * * Τ, Υ, Φ, ούτως ώ-
* * * * * στε όριζοντίως και
* * * * * καθέτως να διαβί-
* * * * * ζονται αϊ αυτά
* * * * * λέξεις.

326. Κρυπτογραφικόν

1234526 = Γάλλος κλασσικός
232152542 = Χώρα τής Ελλάδος
3:14512 = Μέρος τού πλοίου
432142 = Νήσος τού Αιγαίου
543243 = Πόλις τής Γαλλίας
6266214 = Νήσος τού Ιονίου.

327. Διπλό κεφάλι

δρος, ώμος, μήν, Ώρος, Άλβις, Ίδω
Εις έκάστην τών άνωτέρω λέξεων
να προστεθί άπό έν γράμμα ως κε-
φαλή, ώστε να σχηματισθούν άλλαι
τόσαι λέξεις τ' αρχικά τών όποιων ν'
άποτελούν φυτόν.

328. Διπλούν πτερωτόν γράμμα

Αϊ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν
άπό δύο γράμματα κοινά — τή πτερω-
τά — έκ τών όποιων τή έν άπαντά πρῶ-
τον εις τήν πρώτην, δεύτερον εις τήν
δεύτεραν, τρίτον εις τήν τρίτην κ.ο.κ.,
τό δέ άλλο πρῶτον εις τήν τελευταίαν
(έκτην), δεύτερον εις τήν πέμπτην, τρί-
τον εις τήν τετάρτην κ.ο.κ.

1. Όρος τής Αττικής, 2. Ήρος
τής Τροίας, 3. Άρχαίος φιλόσοφος, 4.
Κερασφόρον, 5. Όνομα βασιλέων τής
Άγγλιας, 6. Ποταμός τής Ιταλίας.

329. Άκροστιχίς

μετά διπλής ποιικιλίας
Τά αρχικά τών κάτωθι ζητούμενων

λέξεων — έκάστη τών όποιων έχει άπό
έξ γράμματα — άποτελούν άρχαίον Θεόν
τό πρώτον γράμμα τής πρώτης, τό δεύ-
τερον τής δεύτερας, τό τρίτον τής τρί-
της κ.ο.κ. άποτελούν όλιν τής Άφρι-
κής, τό δέ πρώτον τής τελευταίας (έκ-
της), τό δεύτερον τής πέμπτης, τό τρί-
τον τής τετάρτης κ.ο.κ. θαλάσσιον
ιχθύν.

1. Άργοναύτης, 2. Πολύτιμον στοι-
χείον, 3. Αιγύπτιος Θεός, 4. Μικρός
τήν ήλικίαν, 5. Θερμός ύποστηρικτής,
6. Άρχαία Έλληνική πόλις.

330. Έλλιποσύμφωνον

τ - ν - κ - μ - ν - δμ

331 Γρίφος

non έγ, non έγ, non έγ
έγ έγ έγ

[Άσκήσεις τού ΑΝΑΝΙΑ]

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πνευμ Άσκήσεων τού φύλ. 28-29

194. Φειδίας (φίδι, άς) — 195. Σέλ-
λα (σέ λά). — 196. Όρσανός-οβρανός. —
197. Νάσος-σανός. — 198.

Α' ΝΑΝΙΑΣ 199. ΑΔΒΙΣ
ΠΡΩΣΣΙΑ (λίβας, Βασί-
ΚΟΣΜΗΜΑ λισσα, ίσις,
ΓΑΛΑΤΙΑ Σάββας) — 200.
ΙΟΚΑΣΤΗ 204. Διά τού Ι:
ΣΗΜΕΡΟΝ 'Ιάγος (ή πα-
ΣΙΜΩΝΙΑ γίς) 'Ιανός,
πίθος (ή ποι-
ος) πόλις, αίμα. 205. ΗΡΑΚΛΗΣ (Η-
ρα, άΡμα, Σπάρτη, Κέρκυρα, Διάπλα-
σις, Εύρώπη. Πρίαμος). — 206. Άνα-
ρόν άργία. — 207. Ούδεις ένών κακός
(ού, δει σ' έν, όν, κά, Κώς).

Τό καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δώρο για τ' άδέλφια
σας, τούς φίλους σας, τόν έαυτό σας

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ

"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Με τίς έκατοντάδες τών εικονογραφημένων σελίδων του.
Με τή έκλεκτά μυθιστορήματα και διηγήματά του. Με
τίς περίφημες Αθηναϊκές Έπιστολές του. Με τήν άλλη
πλούσια λογοτεχνική και μορφωτική ύλη του.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΤΟΙ
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ

"Αν κατεβήκατε ποτέ στ' άμπάρι ενός όποιουδήποτε καραβιού, θά είδατε πίσω άπό ένα καντήλι άκοίμητο, τή γλυκειά φυσιογνωμία ενός άγίου με πυκνά, μακριά άσπρα γένεια. "Αν

συναντήσατε σεδύσκολλη ώρα ένα θαλασσινό, θά τόν άκούσατε νά ζητάει, με κατάνυξη, τή βοήθεια ενός άγίου. "Αν περάσατε άπό κανένα φιλόξενο όρμο, και είδατε ν' άσπρίξει μιá εκκλησιόλα εκεί μπροστά, και ρωτήσατε ποιόν άγιο τιμάει και τίνος τó όνομα δοξολογούν οί προσκυνητές του, θά σάς έλεγαν τó όνομα του ίδιου άγίου: του "Αγίου Νικολάου.

Είναι ό άγιος τών θαλασσινών. Αύτός τούς βοηθεϊ στις μπόρες και τς φουρτούνες. "Ο άγιος ό θαυματουργός, ό σωτήρας, ό θεραπευτής τών άρρωστων, ό παραστάτης τών φτωχών, ό προστάτης τών

ταξιδιωτών. "Ο άγιος ό μυροβλήτης, ό εκκλησιαστικός πατέρας πού τ' όνομά του τó τιμούν όχι μόνο οί όρθόδοξοι, μά όλόκληρη ή Χριστιανωσύνη.

Στό Βέλγιο ξημερώνοντας του "Αγίου Νικολάου τά παιδιά βρίσκουν κοντά στό κρεβάτι τους ξυλοπάπουτσα γεμάτα με καραμέλλες και γλυκά.

Τήν παλιά έποχή, στα χρόνια πριν άπό τó Χριστό, οί έλληνες είχαν ένα θεό τής θάλασσας, προστάτη και τιμωρό: τόν Ποσειδώνα. "Ο Ποσειδώνας έσβησε, τήν θέση του τήν πήρε άργότερα ό "Αη Νικόλας. "Ομως ό άγιός μας είναι άγαθός: κακή ματιά δέ θά δήτε ποτέ στα είκόνίσματά του: τó βλέμμα του είναι πάντα γαλήνιο, πατρικό. Οί ναυτικοί μας, πού θαλασσοδέρονται στα έλληνικά νερά ή στα

ξένα, μά κι' όλοι οί άλλοι, όταν πιστεύουν, είναι βέβαιοι πως ό άγιος τούς παραστέκει σε κάθε ώρα — προστάτης στόν κίνδυνο και φίλος στή χαρά τους.

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΑΝΕΙ... ΚΟΥΝΙΑ

